

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **KPM BAU, s. r. o., IČ 28463641**
se sídlem Praha, Františka Diviše 585
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Praha 6 - Dejvice, Pod kaštany 245/10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2017, čj. KUKHK-34629/DS/2017/Kj

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 10. 2017, čj. 100155/2017, sp. zn. 2017/3723/SPR-SR, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších

- předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to jí byla uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se tím, že dne 2. 4. 2017, v 15:35 hodin, nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla registrační značky X, na pozemní komunikaci I/14, v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, v místě křižovatky se silnicí III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 62 km/h (po odečtení tolerance měřícího zařízení 3 km/h). Tímto jednáním tak porušil ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v daném případě zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, zákonem č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a zákonem č. 500/2004Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Konstatoval, že správní orgán I. stupně po oznámení podezření z přestupku poučil žalobkyni o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobkyně údaje k osobě, která měla vozidlo v době spáchání přestupku k dispozici, sdělila, ale protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (nebylo možno tvrzení žalobkyně ověřit), věc předmětného přestupku odložil. V následném řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pak správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání tohoto správního deliktu.
 3. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
 4. Žalobkyně předně namítla absenci uvedení ustanovení, podle kterého byla uložena pokuta, ve výroku rozhodnutí. Dle žalobkyně pouhý odkaz na blanketní ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu není dostatečný, jelikož není zřejmé, podle jakého pravidla pro výměru sankce správní orgán postupoval. Výrok je i v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, když neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu.
 5. Dále žalobkyně namítla, že výrok rozhodnutí neobsahuje všechny skutkové okolnosti nezbytné pro posouzení otázky, zda došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, jež je žalobkyni kladen za vinu. Výrok správního rozhodnutí je dle žalobkyně nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jelikož z něj nelze seznat, jestli mělo porušení pravidel silničního provozu za následek dopravní nehodu a jestli bylo protiprávní jednání zjištěno tzv. automatickým technickým prostředkem používaným bez obsluhy, ačkoliv jsou tyto skutečnosti znakem skutkové podstaty správního deliktu.
 6. Žalobkyně namítla rovněž rozpor výroku správního orgánu I. stupně se skutečností, neboť v místě křižovatky, kde mělo dojít ke správnímu deliktu, platila obecná úprava maximální povolené rychlosti tj. 90 km/h, jelikož platnost místní úpravy rychlostního

limitu, provedená dopravní značkou B 20a, skončila bližší hranicí křižovatky. Dle tvrzení žalobkyně by tedy musela být dopravní značka místní úpravy umístěna za bližší hranicí křižovatky ve směru jízdy, což nebyla. Žalobkyně konstatovala, že jednání, které je jí kladeno za vinu, není v daném místě protiprávní, jelikož řidič vozidla jel rychlostí 62 km/h v úseku, ve kterém je povolena nejvyšší rychlost 90 km/h. Provedené měření rychlosti je dle žalobkyně též nezpůsobilé prokázat, jakou rychlostí jelo vozidlo žalobkyně v místě křižovatky. Křižovatka je pouze částí měřeného úseku a nelze tedy z vypočítané průměrné rychlosti vozidla nad veškerou pochybnost určit, že právě v této části měřeného úseku, jel řidič právě průměrnou rychlostí vypočítanou pro celý úsek měření. Dle žalobkyně tedy nebylo prokázáno, že se stal skutek, který je jí kladen za vinu.

7. Dále žalobkyně uvedla, že správní orgán nijak neřešil otázku stanovení porušené dopravní značky opatřením obecné povahy. Nebyl tedy prokázán právní základ a z něj plynoucí právní závaznost údajně porušené dopravní značky. Žalobkyně v této námitce odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58. Uvedený nedostatek má dle jejího názoru za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů. Správní orgán též neprovedl žádný důkaz o tom, že dopravní značka místní úpravy provozu na pozemní komunikaci, jejíž porušení je žalobkyni kladeno za vinu, byla vůbec na místě tvrzeném správním orgánem umístěna. S ohledem na absenci zmíněného důkazu a princip presumpce neviny je dle žalobkyně nutné předpokládat, že dopravní značka na tvrzeném místě umístěna nebyla a nemohlo tedy dojít k jednání, které by bylo jejím porušením.
8. Správní orgán se dle žalobkyně nezabýval ani otázkou, zda porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, resp. správní orgán nijak nezkoumal, zda byl použitý rychloměr stálým automatickým technickým systémem. Nebylo provedeno dokazování ani srovnání, zda použité zařízení bylo automatické, tato skutečnost byla správním orgánem pouze konstatována. Rozhodnutí správního orgánu je proto dle žalobkyně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož daný závěr správního orgánu nebyl nijak odůvodněn.
9. V dalším bodě žalobkyně namítala, že správní orgán nezdůvodnil závěr, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu a v tomto směru neprovedl dokazování. Správní orgán také nijak nezkoumal materiální stránku správního deliktu a jeho přístup tak byl formální. Žalobkyně namítla i nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou spatřuje v šablonovitosti, neboť rozhodnutí správních orgánů I. stupně i žalovaného jsou až na skutečnosti typu datum, čas, místo a způsob spáchání totožná. Dle žalobkyně se jeví velmi pravděpodobným, že správní orgány nezvažují konkrétní okolnosti daného případu, a absence odůvodnění úvah, kterými se správní orgán řídil, je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.
10. Žalobkyně namítla i to, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam

i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobkyně má proto za to, že aplikací zmíněného ustanovení bylo zasaženo do jejich práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

11. Dále žalobkyně namítala, že správní orgán vůbec nezohlednil užití zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupy“), který je pro ni dle jejího názoru příznivější mimo jiné též proto, že umožňuje jít při výměře pod spodní hranici sankční sazby. K součinnosti obecní policie při měření rychlosti s Policií ČR žalobkyně uvedla, že nelze ztotožňovat určení úseku k měření a součinnost obecní policie s Policií ČR. Je toho názoru, že splnění této podmínky nebylo prokázáno, nadto má za to, že splněna nebyla. Žalobkyně poukazovala i na neprokázání zveřejnění informace o zřízení měřeného úseku na internetu a neprokázání umístění dopravní značky informující o prováděném měření nejvyšší povolené rychlosti. Žalobkyně rovněž uvedla, že správní orgán rozhodoval na základě důkazů, které nebyly řádně provedeny jako důkaz ve správním řízení, a že správní orgán zřejmě doplňoval spis o další podklady po provedení dokazování mimo ústní jednání. S odkazem na internetové stránky České televize - reportáž programu ČT 24 namítla také nezákonnou negativní diskriminaci českých provozovatelů vozidla při řešení přestupků dle § 125f silničního zákona, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají, což žalobkyně považuje za protiústavní.
12. V závěru žaloby žalobkyně vyjádřila nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v této věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, který by zasahoval do práv na ochranu jejího soukromí i soukromí jejího obhájce. Má za to, že příslušná ustanovení kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu vztahující se ke zveřejňování jména, příjmení a sídla právních zástupců účastníků soudního řízení a publikace rozhodnutí nemají oporu v zákoně.
13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval průběh řízení před orgánem I. stupně, k námitce týkající se použitého rychloměru sdělil, že z Ověřovacího listu použitého měřidla č. 8012-OL-70240-16 lze seznat princip měření rychlosti a tedy skutečnost, že se jedná o automatizovaný systém. Dále žalovaný odkázal na vyjádření Policie ČR, územního odboru Trutnov, ze dne 29. 1. 2014, ve znění doplnění ze dne 24. 2. 2014, ze kterého vyplývá, že v inkriminovaném místě byla rychlost jízdy omezena dopravními značkami na 50 km/h. V daném místě je tak dopravní situace regulována místní úpravou a místo je dopravními značkami řádně označeno. Závěrem žalovaný uvedl, že dle jeho názoru přistoupil správní orgán k řízení odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, a proto je jeho rozhodnutí věcně správné a odpovídá zjištěným skutečnostem. Navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
14. Krajský soud rozsudkem ze dne 5. listopadu 2019, čj. 28 A 2/2018-45, žalobu zamítl, když žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou.
15. Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně kasační stížnost, ve které namítla, že rozhodnutí o přestupku musí ve výroku obsahovat všechna ustanovení, podle nichž byla ukládána sankce (k tomu odkázala na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46). Dle žalobkyně přitom nejenom z výroku, ale ani z odůvodnění obou správních rozhodnutí nevyplývají zcela zásadní ustanovení, podle kterých jí byla uložena sankce; jedná se o § 125c odst. 5 písm. g), který obsahuje sankční

sazbu, a § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, který upravuje zákonná kritéria pro výměru sankce, ta přitom nejsou zmíněna vůbec. Ve druhé kasační námitce žalobkyně namítla, že se krajský soud při posouzení žalobní námitky týkající se umístění předmětné dopravní značky dopustil nesprávného právního posouzení, přičemž poukázala na analogický případ (porušení téže údajné dopravní značky na stejném místě), který řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2019, čj. 2 As 291/2018-43. Uvedla, že správní orgány nedostály své povinnosti, neboť nepředložily jediný skutečný důkaz o tom, že v místě měření byla obecná úprava rychlostního limitu změněna místní úpravou. Soud měl dle jejího názoru obě správní rozhodnutí zrušit pro jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

16. Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl dne 16. 10. 2020 rozsudkem čj. 2 As 345/2019-36 tak, že shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu správními orgány, tedy absencí důkazu, že v úseku měření byla nejvyšší povolená rychlost stanovena umístěnou dopravní značkou B20a na 50 km/h. Nejvyšší správní soud přitom poukázal, tak jako žalobkyně, na to, že obdobnou skutkovou i právní situací se zabýval již ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2019, čj. 2 As 291/2018-43, který se týkal taktéž spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, k němuž mělo dojít překročením nejvyšší povolené rychlosti na tomtéž místě jako v projednávaném případě (tj. v obci Mladé Buky, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky). Ze zmíněného rozsudku pak podrobně citoval a k tomu uvedl, že v přezkoumávané věci jsou zjištěná důkazní situace a obsah správního spisu totožné, tj. že pořízená fotodokumentace předmětnou dopravní značku nezobrazuje, ve spise jsou založena zcela shodná vyjádření Policie České republiky k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodné pro měření rychlostí vozidel strážníky městské policie (první ze dne 29. 1. 2014, druhé ze dne 24. 2. 2014). Také veřejnoprávní smlouva o zajišťování výkonu některých úkolů podle zákona o obecní policii ze dne 28. 6. 2013, ve znění dodatku ze dne 23. 12. 2013, je stejného obsahu, a tedy nezmiňuje ničeho o umístění dopravní značky B20a. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 3. 10. 2017, sp. zn. 2017/3723/SPR-SR, byla jako jediný důkaz i v tomto řízení provedena fotodokumentace založená na č. 1. 2 správního spisu, z níž se umístění předmětného značení nepodává. Nejvyšší správní soud podotkl, že též v nyní posuzované věci není ze žádného z obou správních rozhodnutí ani z napadeného rozsudku zřejmé, že které konkrétní úřední činnosti (správního řízení) bylo správním orgánům známo, že na shora popsaném místě údajného spáchání přestupku byla v rozhodné době umístěna předmětná dopravní značka B20a. Nejvyšší správní soud tak shrnul, že z fotodokumentace ani dalších ve správním spise založených listinných podkladů nelze prokázat, že předmětná dopravní značka B20a byla na daném místě skutečně umístěna.
17. Nejvyšší správní soud se vyjádřil i k druhé v kasační stížnosti uplatněné námitce, a to k nesouhlasu s názorem krajského soudu, že nebylo vadou prvostupňového správního rozhodnutí, pokud v jeho výroku nebyl uveden odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. K tomu podotkl, že tato výtku byla judikaturou kasačního soudu vyčerpávajícím způsobem již vypořádána, přičemž poukázal zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS, rozsudek ze dne 7. 5. 2019, čj. 6 As 371/2018-57, ze dne 17. 10.

- 2019, čj. 9 As 206/2019-28, ze dne 10. 6. 2020, čj. 8 As 134/2018-60, či ze dne 13. 8. 2020, čj. 3 As 175/2018-44. Uzavřel, že neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí není pochybením prvostupňového správního orgánu; odkaz na dané ustanovení měl být součástí odůvodnění. Byť však správní orgán ani v odůvodnění rozhodnutí neučinil explicitní odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (což již jeho pochybením je), za rozhodující Nejvyšší správní soud považuje, že přdestřel obsah tohoto ustanovení, vypočetl rozhodující kritéria relevantní pro posouzení výše ukládané sankce a zjevně dané ustanovení též aplikoval na řešený případ.
18. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že absence výslovného odkazu na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve výroku vadou prvostupňového správního rozhodnutí sice je, neboť právě dle tohoto ustanovení byla ukládána sankce, konstatoval však, že z odůvodnění je zcela zjevné, že správními orgány byla (správně) aplikována právě tato norma. Proto se ztotožnil s krajským soudem v tom, že by bylo projevem přepjatého formalismu, pokud by mělo být napadené rozhodnutí shledáno nezákonným pouze a jen z toho důvodu, že aprobovalo prvostupňové rozhodnutí neobsahující výslovnou zmínku o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který ovšem byl co do svého obsahu v odůvodnění rozhodnutí rozepsán a ve věci zákonně aplikován.
19. V podrobnostech krajský soud odkazuje na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 345/2019-36.
20. Krajský soud po zrušení jeho rozhodnutí Nejvyšším správním soudem pokračoval v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a ve smyslu ustanovení § 110 odst. 4 cit. zákona vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.
21. Z předloženého správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovené dne 7. 5. 2017 a spisový materiál k přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Trutnov. Dne 15. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně výzvu, kterou žalobkyni vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno sdělení, že v předmětný den měl vozidlo žalobkyně zapůjčené I. H., bytem trvale na adrese X, Slovensko, s doručovací adresou X. Proto správní orgán I. stupně zaslal I. H. výzvu k podání vysvětlení ve smyslu ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Z doručovací adresy v Olomouci se zásilka vrátila s tím, že adresát si písemnost nevyzvedl a zásilku nebylo možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo. Správní orgán k tomu do správního spisu založil i fotokopie doručenek z jiných správních řízení, v nichž byla stejná osoba za řidiče vozidla označována provozovateli vozidel v obdobných věcech a v nichž byly zásilky této osobě doručované jak na adresu v X, tak na adresu X, vráceny jako nedoručené.
22. Dne 7. 8. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci - přestupku ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a dne 11. 8. 2017 vydal rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla v příkazním řízení, ve kterém rozhodl o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 zákona o silničním provozu. Proti uvedenému rozhodnutí byl správnímu orgánu I. stupně doručen odpor, a to spolu s plnou mocí k zastupování

pro společnost ODVOZ VOZU, s. r. o. Po podání odporu správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobkyni, resp. jejího zástupce, o pokračování řízení po podaném odporu a o nařízeném ústním jednání, které bylo nařízeno na den 3. 10. 2017. Uvedeného dne proběhlo jednání, ke kterému se žalobkyně ani její zástupce bez omluvy nedostavili. Při něm správní orgán provedl dokazování listinami.

23. Dne 13. 10. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. 100155/2017, sp. zn. 2017/3723/SPR-SR, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X nezajistila, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 2. 4. 2017, v 15:35 hod. na pozemní komunikaci I/14, v katastru obce Mladé Buky, v místě křižovatky se silnicí III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, směr Trutnov, řidič tohoto vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou místní úpravou na 50 km/h, neboť jel rychlostí 62 km/h (po odečtení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h), čímž měl porušit ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za to byla žalobkyni uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Odvolání (blanketní) proti tomuto rozhodnutí, které nebylo ani na výzvu doplněno, žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
24. Součástí správního spisu je dále mimo jiné Ověřovací list č. 8012-OL-70240-16 ze dne 3. 8. 2016 o provedené kalibraci měřicího zařízení výrobní č. GEMVEL0012, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel. Dále je ve správním spise založeno vyjádření k stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a určení místa pro měření rychlosti stacionárním radarem (silnice I/14 – v úsecích přímo navazujících za křižovatkou se silnicí III/01413 a místní komunikací v obci Mladé Buky, v obou směrech) vypracované Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, územním odborem Trutnov, dopravním inspektorátem dne 29. 1. 2014, ve znění přiloženého doplnění ze dne 24. 2. 2014.
25. Krajský soud ve věci nařídil jednání, které se uskutečnilo dne 2. 12. 2020. Žalovaný se z jednání omluvil, zástupce žalobkyně zaslal soudu dne 1. 12. 2020 podání s návrhem na odročení jednání (z důvodu kolize s nahlížením do spisu u Nejvyššího státního zastupitelství), event. omluvou z nařízeného jednání. Soud omluvy účastníků přijal, a protože konání jednání bez jejich přítomnosti nebo přítomnosti jejich zástupců nebránila žádná procesní překážka, jejich účast při jednání nebyla nutná, krajský soud věc projednal. Ke kolizi zástupce žalobce s nahlížením do spisu v objektu Nejvyššího státního zastupitelství lze podotknout, že k tomu mu byly nabídnuty i další termíny (ve dnech 25. 11. 2020 a 30. 11. 2020), jak vyplývá z přiloženého přípisu Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 16. 11. 2020, tedy nejen dne 2. 12. 2020.
26. Při jednání krajský soud doplnil dokazování (jak mu uložil Nejvyšší správní soud) ohledně toho, zda v době, kdy měření rychlosti proběhlo, byla nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku 50 km/h, tedy zda byly v daném místě rozmístěny dopravní značky B20a omezující maximální povolenou rychlost. Konkrétně provedl důkaz

veřejnou vyhláškou - opatřením obecné povahy ze dne 16. 6. 2014, které nabylo právní moci dne 2. 7. 2014, stanovující umístění dopravní značky B20a na silnici I/14 v úseku přímo navazujících za křižovatkou se silnicí III/01413 a místní komunikace v obci Mladé Buky, a to včetně přílohy obsahující grafické znázornění. Dále soud k důkazu konstatoval vyjádření Ing. J. K., pověřené řízením provozního úseku Ředitelství silnic a dálnic ČR, ze dne 18. 11. 2020 (včetně přílohy - report prohlídek za období od 1. 3. 2017 do 30. 4. 2017), z něhož vyplynulo, že Ředitelství silnic a dálnic ČR se dne 24. 2. 2014 vyjadřovalo k úsekovému měření rychlosti v obci Mladé Buky, následně KÚ KHK vydal stanovení místní úpravy provozu, poté byl instalován radar a rovněž instalovány předmětné dopravní značky omezující rychlost vozidel. Ve sdělení je rovněž uvedeno, že od té doby nebyly svislé dopravní značení ani radar poškozeny.

27. Pokud jde o posouzení věci, krajský soud se nejprve znovu zabýval právě žalobní námitkou, kterou shledal Nejvyšší správní soud důvodnou, tj. že nebylo v řízení prokázáno, zda předmětná dopravní značka B20a byla na daném místě skutečně umístěna.
28. Z krajským soudem provedených důkazů vyplynulo, že předmětné dopravní značky omezující rychlost vozidel na 50 km/hod. byly již několik let před spácháním předmětného přestupku, ke kterému došlo dne 2. 4. 2017, řádně nainstalovány (v roce 2014). Z provedených důkazů také vyplynulo, že svislé dopravní značení, tj. předmětné dopravní značky, nebyly v rozhodnou dobu ani poškozeny, neboť kontrola silnic je prováděna 2x týdně, přičemž jejich poškození zjištěno nebylo (poškození ostatně žalobkyně ani nenamítala).
29. Zpochybnění toho, zda v daném místě byla dopravní značka B 20a umístěna, je tedy žalobní námitkou nedůvodnou. Krajským soudem provedené dokazování je zároveň odpovědí i na další žalobní výtku, v níž žalobkyně namítala, že nebyl prokázán právní základ a z něj plynoucí právní závaznost porušené dopravní značky, když nebyla řešena otázka stanovení porušené dopravní značky opatřením obecné povahy. Jak je uvedeno shora, příslušný správní orgán předmětné (porušené) dopravní značení stanovil opatřením obecné povahy ze dne 16. 6. 2014 (právní moc dne 2. 7. 2014). V odůvodnění tohoto opatření je pak jako důvod pro jeho vydání zmíněno zvýšení bezpečnosti silničního provozu v prostoru přechodu pro chodce a autobusových zastávek. Tedy potvrzuje to, co správní orgán I. stupně uvedl v souvislosti s osazením daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami v odůvodnění svého rozhodnutí jako skutečnost mu známou z úřední činnosti, tj. že *„Omezení nejvyšší dovolené rychlosti pro jízdu v uvedeném úseku mimo obec z 90 km/h na 50 km/h je v místě jednání realizováno z důvodu, že se zde pohybuje zvýšený počet chodců za účelem přechodu z obce Mladé Buky na železniční zastávku a sportovního hřiště. V místě se dále nacházejí autobusové zastávky.“*
30. Dále pak k ostatním žalobním námitkám:
31. Žalobkyni krajský soud nemůže přisvědčit v tom, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné z toho důvodu, že správní orgán neuvedl ustanovení, dle kterého stanovil pokutu v konkrétní výši.
32. Je faktem, že v té části výroku prvostupňového rozhodnutí, v níž správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1.500 Kč, odkázal výslovně toliko na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení se *pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních*

komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. V části výroku tomuto předcházející správní orgán I. stupně popsál, v čem po skutkové stránce správní delikt žalobkyně spočíval a následně uzavřel, že neznámý řidič vozidla žalobkyně svým jednáním spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění rozhodnutí pak tyto skutečnosti správní orgán I. stupně zopakoval a uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč (viz strana 6 rozhodnutí). Necitoval sice výslovně, že tato skutečnost plyne z ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, ale tento nedostatek je vzhledem ke shora uvedenému možno považovat za ryze formální, protože ve svých důsledcích nezasáhl do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Obsah uvedeného ustanovení totiž správní orgán I. stupně fakticky při rozhodování o výši uložené pokuty zohlednil. V souvislosti s uvedeným krajský soud odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, v němž konstatoval, že „správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

33. V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Z výroku rozhodnutí je tedy nepochybné, za jaké deliktní jednání byla žalobkyně seznána vinnou. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto deliktní jednání. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobkyni byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí, přičemž správní orgán I. stupně odůvodnil i proč tak učinil. Žalobkyně tedy byla informována v úplnosti o tom, co spáchala (resp. za jaké protiprávní jednání odpovídá), proč toto jednání naplňuje zákonné znaky správního deliktu, jaký trest a v jaké výši mu bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Za této situace by považoval krajský soud za projev přepjatého formalismu, pokud by měl rušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost jenom z toho důvodu, že neobsahovalo výslovnou zmínku o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které druh sankce a zákonné rozmezí pokuty vymezuje. A to navíc za situace, kdy žalobkyně byla ve správním řízení zastoupena zmocněncem, který, jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti, zastupuje přestupce (resp. provozovatele vozidel) v mnoha obdobných případech, jistě mu tedy musí být existence ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a jeho obsah dobře známy. Vzhledem k tomu, že žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce námitku v tomto směru nevznesla ani v odvolání, které ponechala toliko v blanketní podobě, je zřejmé, že

jí byl výrok ohledně výše pokuty zcela srozumitelný a nevzbuzoval v ní žádné pochybnosti.

34. Jak je již shora uvedeno, touto námitkou se Nejvyšší správní soud také zabýval ve svém zrušujícím rozsudku, přičemž uvedl, že absence výslovného odkazu na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve výroku vadou prvostupňového správního rozhodnutí sice je, avšak že z odůvodnění je zcela zjevné, že správními orgány byla (správně) aplikována právě tato norma. Proto se ztotožnil s krajským soudem v tom, že by bylo projevem přepjatého formalismu, pokud by mělo být napadené rozhodnutí shledáno nezákonným pouze a jen z toho důvodu, že aprobovalo prvostupňové rozhodnutí neobsahující výslovnou zmínku o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který ovšem byl co do svého obsahu v odůvodnění rozhodnutí rozepsán a ve věci zákonně aplikován.
35. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, když neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, resp. odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, v němž má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Neuvedení odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost rozhodnutí. V daném případě proto správní orgán I. stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení do výroku nezahrnul. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak zřetelně vyplývá, že správní orgán přímo necitoval ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, avšak při úvaze o výši sankce podle něj postupoval (viz strana 6 rozhodnutí), přičemž sankci uložil na samé dolní hranici zákonného rozpětí. To považuje soud za zcela dostačující.
36. Lze připomenout, že Nejvyšší správní soud se vyjádřil ve zrušujícím rozsudku i k této námitce. S poukazem na svou judikaturu uvedl, že tato výhrada již byla vyčerpávajícím způsobem několikrát vypořádána, a uzavřel, že neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí není pochybením prvostupňového správního orgánu, neboť odkaz na dané ustanovení měl být součástí odůvodnění. Byť tak správní orgán ani v odůvodnění rozhodnutí neučinil, za rozhodující Nejvyšší správní soud označil to, že správní orgán předeštl obsah tohoto ustanovení, vypočetl rozhodující kritéria relevantní pro posouzení výše ukládané sankce a zjevně dané ustanovení též aplikoval na řešený případ.
37. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že by byl výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, když z něj není patrné, zda měl přestupek (správní delikt) za následek dopravní nehodu či nikoli. Krajský soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt, nicméně požadavek na to, aby byla tato skutečnost formálně uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný (pokud by totiž nehoda nastala, odpovědnost žalobkyně jako provozovatele by byla vyloučena). V souzené věci lze na tuto skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat ze zjištěného skutkového stavu, kdy ze shromážděných

důkazů nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (které je doloženo fotodokumentací) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že by deliktní jednání mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ostatně ani žalobkyně. Navíc žalobkyně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel.

38. Žalobkyně v další námitce vztahující se k použitému rychloměru zpochybnila, zda v daném případě šlo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, když se správní orgán nezabýval tím, co je automat a neprokázal, jaké jsou parametry použitého rychloměru.
39. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že „porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích schváleného typu zn. SYDO TRAFFIC VELOCITY výr. č. GEMVEL0012 ...“, tj. že se v případě použitého rychloměru jednalo o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu: Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 3. 8. 2016, č. 8012-OL-70240-16 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity + Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 ze dne 2. 2. 2012 s platností do 1. 2. 2022, smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřená mezi Městem Trutnov a firmou GEMOS, spol. s r. o., Praha, ze dne 7. 2. 2014, veřejnoprávní smlouva o zajišťování výkonu některých úkolů podle zákona o obecní policii uzavřená mezi Městem Trutnov a Městyssem Mladé Buky ze dne 28. 6. 2013.
40. Pokud se jedná o samotný pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož *právníká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích*. To, že v daném případě použitý rychloměr typu SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobkyně jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, dokládají výše uvedené dokumenty. Již na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobkyně jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Tak např. smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřená mezi Městem Trutnov a firmou GEMOS, spol. s r. o., ze dne 7. 2. 2014, uvádí, že předmětem smlouvy je realizace měření rychlosti vozidel za užití měřicího zařízení umožňující obsluhu a stahování dat ... „jako automatického technického prostředku bez obsluhy, automatickou evidenci a zpracování dat o provedeném měření“. Popis měřidla přiložený u Certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 ze dne 2. 2. 2012 uvádí, že „silniční úsekový rychloměr SYDO Traffic Velocity je určen k automatickému měření průměrné rychlosti s dokumentací překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel“.
41. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je tedy naprosto zřejmá. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemohla obstát.
42. Žalobkyni nelze přisvědčit v námitce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu se skutečností, neboť „v místě křižovatky“ nepochybně nebyla nejvyšší

dovolená rychlost stanovena místní úpravou (tj. zákazovou dopravní značkou č. B 20a) na 50 km/h, ale platila zde obecná úprava, tj. 90 km/h a stejně tak nelze přisvědčit námitce, že z provedených důkazů nelze jednoznačně určit, zda řidič jejího vozidla jel vyšší než nejvyšší povolenou rychlostí v „místě křižovatky“.

43. Konkrétním místem úsekového měření se správní orgán I. stupně podrobně zabýval na straně 4 a 5 svého rozhodnutí, přičemž detailně popsal, z čeho vycházel. Přesná specifikace úseku vyplývá i z listin založených ve správním spisu. Konkrétně oznámení o přestupku (č.l. 1 správního spisu) uvádí, že překročení nejvyšší povolené rychlosti proběhlo „v katastru obce Mladé Buky, silnice I/14 směr Svoboda nad Úpou, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413, okr. Trutnov“. Fotodokumentace (č. l. 2 správního spisu) zachycuje předmětné vozidlo a její popis uvádí „Mladé Buky, silnice I/14 směr Svoboda nad Úpou, vjezd, pruh č. 1“. Ověřovací list rychloměru (č. l. 3 správního spisu) uvádí jako místo ověření „Mladé Buky, I/14, jeden jízdní pruh směr Svoboda nad Úpou a druhý směr Trutnov“. Jelikož se jedná o stacionární (nepřenosný) měřič rychlosti, je zřejmé, že místo ověření Českým metrologickým institutem je totožné s místem měřeného úseku. Veřejnoprávní smlouva (č.l. 10) uvádí v článku 1 „Měření rychlosti bude prováděno po dobu účinnosti smlouvy na místech schválených Policií ČR v obou směrech na silnici I/14 v městysu Mladé Buky.“ Vyjádření Policie České republiky (č. l. 7 správního spisu) se vztahovalo k návrhu místní úpravy provozu na silnici I/14 přímo navazujících za křižovatkou se silnicí III/01413 a místní komunikace v obci Mladé Buky. S těmito listinami se měla žalobkyně možnost seznámit a případně připomínkovat, avšak svého práva nevyužila. Je nepochybné, že výše uvedené listiny potvrzují místo úsekového měření tak, jak je popsáno ve výroku rozhodnutí správního orgánu. Na straně 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je též uvedeno odůvodnění realizace omezení nejvyšší dovolené rychlosti v měřeném úseku a z rozhodnutí jasně vyplývá, že jde o úsek nacházející se mimo obec, ale rychlostní limit je zde místní úpravou, dopravními značkami, stanoven na 50 km/h (k místní úpravě provozu provedené opatřením obecné povahy viz též dokazování provedené krajským soudem).
44. Krajský soud konstatuje, že žalobkyně opomíjí i nespornou skutečnost, že v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobkyně právě v hranicích křižovatky vymezených v ustanovení § 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
45. Důvodnou neshledal krajský soud ani žalobní námitku, podle které se správní orgán nezabýval otázkou, zda skutek kladený žalobkyni za vinu naplňoval materiální stránku přestupku. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správního orgánu a dodává, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). V přezkoumávané věci nebyly správním orgánem zjištěny takové významné okolnosti,

které by vylučovaly, aby projednávaným jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti a nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku. Takové okolnosti nezjistil ani krajský soud.

46. Krajský soud dodává, že zákon o silničním provozu má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků tohoto provozu. Mýlil by se pak ten, kdo by dovozoval, že jen samotné ohrožení zájmu chráněného zákonem o silničním provozu nestačí. Žalobkyně, resp. řidič jejího vozidla, vytvořil potenciálně nebezpečnou situaci tím, že v měřeném úseku jel rychlostí vyšší, než byla v místě měření povolena. Je přitom bez významu, že nedošlo ke konkrétním škodlivým důsledkům. V rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, k tomu Nejvyšší správní soud konstatoval, byť v souvislosti s jiným typem přestupku, že *„[p]roto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.“*
47. Vzhledem k uvedenému krajský soud vůbec nepochybuje, že k naplnění materiálního znaku přestupku došlo. Nebyly přitom zjištěny žádné zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků.
48. Rovněž námitku nezákonnosti, která měla spočívat v šablonovitosti rozhodnutí správního orgánu, považuje krajský soud za nedůvodnou. Zákonnost rozhodnutí je totiž závislá na řádně zjištěném skutkovém stavu a jeho právním hodnocení, nikoliv na tom, zda vykazuje znaky „šablonovitosti“, čímž má žalobkyně zřejmě na mysli podobnost správních rozhodnutí u přestupků (správních deliktů) majících stejný skutkový základ. Takováto skutečnost (tj. že je rozhodováno o stejných věcech - např. o překročení rychlosti zaznamenané automaticky - stejným způsobem) však sama o sobě nezákonnost nezpůsobuje. Ostatně žalobkyně ani neuvedla, v čem konkrétně se měla jí namítaná šablonovitost dotknout jejích práv.
49. Ani žalobní námitka protiústavnosti, totiž že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodná.
50. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na ustanovení § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3 zákona

o silničním provozu „...[n]ezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

51. K námitce žalobkyně, že žalovaný nepřihlédl při výměře sankce k pro ni příznivějšímu zákonu o odpovědnosti za přestupky, který umožňuje jít při výměře pod spodní hranici sazby, krajský soud uvádí následující.
52. Ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že je možné pokutu uložit *v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost*. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, čj. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.
53. V posuzované věci je zřejmé, že okolnosti případu nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jednalo se totiž o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž zjištěné okolnosti byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Citované ustanovení tedy na případ žalobkyně aplikováno být nemohlo.
54. Žalobkyně poukazovala i na to, že správní orgán dovozoval splnění podmínky součinnosti obecní policie s Policií ČR „zmatečně“, když splnění této podmínky nelze ztotožňovat s určením úseků k měření rychlosti, jedná se dle jejího názoru o podmínku samostatnou, která měla být předmětem řízení.
55. K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v posuzovaném případě krajský soud konstatuje, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Dle zmíněného ustanovení je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
56. Ze správního spisu pak vyplývá, že pro splnění podmínky součinnosti obecní policie s Policií ČR, správní orgán shromáždil dostatečné podklady a v rozhodnutí je zmínil. Lze konstatovat, že z vyjádření Policie ČR, územního odboru Trutnov, dopravního

inspektorátu, ze dne 29. 1. 2014, ve znění doplnění ze dne 24. 2. 2014, a veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městysem Mladé Buky a městem Trutnov dne 28. 6. 2013, ve znění dodatku ze dne 23. 12. 2013, zcela jasně vyplývá, že obavy žalobkyně ohledně splnění předmětné podmínky nejsou důvodné. Z obsahu zmíněného vyjádření Policie ČR je zřejmé, že k žádosti o určení úseku měření rychlosti udělila dle § 79a zákona o silničním provozu souhlas s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v předmětném úseku, tj. na silnici č. I/14 v úsecích přímo navazujících za křižovatkou se silnicí III/01413 a místní komunikace v obci Mladé Buky (v obou jízdních směrech), a to až do 31. 5. 2018. Dne 28. 6. 2013 byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi městysem Mladé Buky a městem Trutnov, na jejímž základě jsou orgány města Trutnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu městyse Mladé Buky přenesenou působnost na úseku agendy přestupků.

57. K námitce, že nebylo prokázáno, že měření rychlosti v daném úseku bylo zveřejněno, jak vyžaduje právní úprava, krajský soud konstatuje, že již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na straně 4 uvedl, že „V souladu s ustanovením § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, byly zveřejněny informace o zřízení stálého automatického technického systému, kdy byla veřejnost vhodným způsobem vyrozuměna prostřednictvím veřejné vyhlášky umístěné na úřední desce orgánu a městyse Mladé Buky, kterou dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas k umístění zařízení na silnici I/14 v k. ú. Mladé Buky a k umístění dopravního značení v souvislosti s místní úpravou provozu (zn. 4409-3/DS/14/Po), a k následnému umístění svislé dopravní značky upozorňující na měření rychlosti. Současně byla veřejnost informována prostřednictvím médií, např. dne 17. 7. 2014 v regionálním deníku Trutnovinky na internetové adrese <http://trutnovinky.cz/zpravy/aktuality/2014/cervenec/v-mladych-bukach-ted-ohlidapovolenou-padesatku-novy-radar/> a na stránkách Města Trutnova tiskovou zprávou ze dne 12. 2. 2014 <http://www.trutnov.cz/rss-import/v-mladych-bukach-ted-ohlida-povolenou-padesatkunovy-radar?highlightWords=radar+mlad%C3%A9+buky>.“
58. K tomu lze připomenout i ustanovení § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, které zní: *(1) Obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. (2) Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.* Zákonodárce vhodný způsob zveřejnění nijak nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení. Umístění veřejné vyhlášky informující veřejnost o zřízení stálého automatického technického systému na úřední desce městyse Mladé Buky shledává krajský soud za zcela dostatečné uveřejnění. Žádné důvodné pochybnosti nevznikly ani o sdělení v prvostupňovém rozhodnutí, že v daném případě byla informace zveřejněna i na webových stránkách města Trutnova i v místním periodiku, což krajský soud považuje rovněž za vhodné. S námitkou žalobkyně týkající se nedostatečného uveřejnění příslušných informací (a prokázání) se tak krajský soud neztotožnil.
59. K námitce žalobkyně, že správní orgán postupoval nezákonně, neboť rozhodoval na základě podkladů, které nebyly řádně provedeny jako důkaz v rámci dokazování, kterého by se žalobkyně mohla účastnit a kdy takový postup označila za nepřipustný, krajský soud podotýká, že žalobkyně se mohla se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit při ústním jednání nařízeném na den 3. 10. 2017, k němuž se bez

omluvy nedostavila, přestože předvolání jí, resp. jejímu zástupci, bylo doručeno dne 31. 8. 2019, příp. postupem podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byla správním orgánem I. stupně rovněž řádně vyrozuměna. Ani jedné možnosti však žalobkyně, ani její zástupce nevyužili. Žalobkyně pak pouze obecně tvrdila, že správní orgán doplňoval spis o další podklady i po provedení dokazování. Krajský soud se k tomu proto může vyjádřit také pouze obecně, a to, že ze správního spisu taková skutečnost nevyplývá.

60. Žalobkyně namítala i to, že při řešení přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu dochází k nepřipustné diskriminaci, neboť přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nejsou stíhány. K prokázání svého tvrzení navrhla provést dokazování, v rámci něhož by bylo znaleckým posudkem nebo objektivně a za přítomnosti nestranné osoby a žalobkyně prověřeno, zda Městská policie Trutnov dokumentuje a oznamuje i přestupky spáchané s vozidlem zahraniční registrační značky, a zda správní orgán všechna tato oznámení bez výjimky řeší zákonem předvídaným způsobem.
61. Ani tento žalobní bod neshledal krajský soud důvodným. Polemika žalobkyně o tom, zda a jak správní orgány stíhají přestupky spáchané vozidlem provozovaným zahraniční osoba, nemá pro posuzovanou věc význam. Předmětem tohoto soudního přezkumu je delikt ní jednání žalobkyně, nikoliv hodnocení práce správních orgánů, příp. obecní policie. Žalobkyně se nemůže domáhat toho, aby nebyla sankcionována za protiprávní jednání v případě, kdy (jak tvrdí) jiný subjekt zůstal nepostižen. Princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí totiž v sobě nezahrnují právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu postižen, zůstalo-li jednání jiného subjektu (příp. i jeho jednání v minulosti) nepostiženo. Vzhledem k tomu, že se tedy žalobkyně nemůže dovolávat ve svůj prospěch nečinnosti správních orgánů v případech, ve kterých dle jejího názoru měly konat, soud nepřistoupil ani k provedení navrženého dokazování znaleckým či obdobným zkoumáním dokumentace a oznamování přestupků spáchaných vozidlem zahraničních provozovatelů, neboť nejde o skutečnost, která by měla pro posouzení věci význam.
62. Závěrem žalobkyně vyjádřila nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně, resp. její zástupce, v závěru žaloby požadovali, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí žalobkyně i jejího obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
63. K žalobkyni v žalobě odkazovaným rozhodnutím správních soudů dlužno dodat, že její výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, jí citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc příléhavé.

Závěr a náklady řízení

64. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
65. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 16. 10. 2020, čj. 2 As 345/2019-36, zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 5. listopadu 2019 včetně výroku o nákladech řízení. Krajský soud proto i o nich rozhodl znovu v tomto svém novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).
66. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve výsledku neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Není totiž podstatné, že předchozí rozsudek krajského soudu byl zrušen ke kasační stížnosti žalobkyně, neboť z hlediska rozhodování o nákladech je podstatný celkový výsledek a nikoliv dílčí úspěch účastníka řízení v některém stádiu řízení ve správním soudnictví. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly. Proto krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 2. prosince 2020

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně